

## [Aksel Larsen.]

ind under § 108, iøvrigt foretager noget, hvorved fremmed efterretningsvæsen sættes i stand til eller hjælpes til umiddelbart eller middelbart at virke indenfor den danske stats område, straffes med fængsel indtil 6 år.“

Ja, men det er jo netop det, regeringen gør i dag. En væsentlig del af dens arbejde går jo ud på at hjælpe fremmed magt, nemlig Amerikas Forenede Stater, til at arbejde med sit efterretningsvæsen på dansk område og med at forsyne Amerikas Forenede Stater med underretning om militære, økonomiske og andre forhold herhjemme. Der er ingen undtagelser i paragraffen. Måske må jeg give de samarbejdende partier i denne sal det råd mellem anden og tredie behandling at kigge på paragraffen og lave et ændringsforslag, der siger: Denne lov gælder dog ikke for en regering, der godkender Atlantpagten.

Helt ideel ville loven naturligvis kun blive for disse partier, hvis der i loven var en paragraf, hvor der udtrykkeligt stod: hvad der ellers står i denne lov, kan den kun anvendes mod kommunister og ligesindede. Så ville de være sikre, men det kan man på grund af juridiske betænkeligheder ikke skrive, ja, måske heller ikke af den grund, at så kunne der være kredse, man gerne ville knalde, men ikke kunne knalde, fordi det var svært at overbevise domstolene om, at de var ligesindede med kommunisterne.

I hvert fald, efter § 109, som den her er formuleret, er den siddende regering såvel som den foregående absolut strafskyldig.

Det vidner om en, bevares, sagligt velbegrundet mistillid til rigsadvokaten, når udvalget nu kommer med et ændringsforslag eller to gående ud på, at ikke rigsadvokaten, men kun justitsministeren skal kunne give påbud om tiltale. Det er imidlertid ikke noget, som på nogen måde skaber garanti for retssikkerhed eller lighed for loven. Muligheden for at rejse tiltale involverer også muligheden for at undlade at rejse tiltale, og det er altså fuldkommen vilkårligt; det afhænger af den siddende regerings og den siddende justitsministers politiske indstilling, hvem han eller hun vil rejse tiltale imod.

§§ 111 og 114 er paragraffer, som skal hindre revolution. Der står i § 111, at den, der foretager en handling, der sigter til ved magtanvendelse eller trusel derom at forandre statsforfatningen eller sætte den ud af kraft, straffes med fængsel indtil på livstid, og nu skal der indføjes også dem, der ved udenlandsk bistand forsøger noget sådant. I § 114

tales der om den, der yder væsentlig støtte til dem, der vil lave noget sådant.

Det er forståeligt, at et samfund forsøger at sikre sig mod dem, der vil lave revolution, det kan man måske ikke ophidse sig over, men så må det være tilladt at sige, at de to paragraffer er så udflydende og elastiske, at retssikkerheden absolut fjernes. Det kommer i allerhøjeste grad til at afhænge af regeringens, af magthavernes fortolkning, hvem de skal bruges imod, og så må det måske være tilladt at sige til dem, der repræsenterer den anskuelse, at det nuværende samfund er et aldeles udmærket samfund, og at ingen må ønske sig en anden samfundsform, at de skulle nu tænke tilbage på tiden for godt 100 år siden, da denne samfundsform fødtes i Danmark under feltråbet: Deres Majestæt, driv os ikke til fortvivlelsens selvhjælp! Det var ganske tydeligt en trusel om vold for at forandre samfundsformen. Det lærte vi i skolen at man skulle være begejstret over ligesom over den revolution, man lavede i Ry kirke, hvor man gjorde en ende på den katolske kirkes herredømme i Danmark. Men de mennesker, der er glade over, at dette samfund er opstået ved revolution — bevares, en ublodig revolution, for revolutioner kan også være ublodige —, synes jeg skal tænke over, om det er logisk at forsøge at gardere sig mod revolutioner ved at forsøge at lave paragraffer mod dem.

Lad mig for en fuldstændigheds skyld sige, for ellers kan man misbruge mine ord, at kommunisterne har den opfattelse, at en omvæltning fra en økonomisk samfundsordning til en anden fuldbyrdes gennem en revolution, fredelig eller ufredelig, men at den ikke kan fuldbyrdes, og at vi ikke på nogen måde ønsker, at den skal fuldbyrdes, eller vil medvirke til, at den fuldbyrdes, på anden vis end derved, at den gennemføres af det overvejende folkeflertal.

§ 113 er en paragraf om rigsdagens sikkerhed og frihed. Den ser egentlig ganske godt ud, men jeg tror først, den ville være helt god, hvis der ikke alene stod, at den, som antaster rigsdagens sikkerhed eller frihed, skal straffes, men hvis det udtrykkeligt blev fastslået, at enhver, som på nogen måde gør dette, giver ordre til det eller medvirker til det, under alle omstændigheder skal straffes, og at ingen undskyldninger gælder. Erfaringerne fra 1941 viser os, at noget sådant er påkrævet. De menige betjente, der arresterede kommunistiske rigsdagsmænd, trods det at deres immunitet var beskyttet efter grundloven, henviste til, at de havde fået ordre fra deres overordnede,